

dosud zřízeny, je nerozhodná pro posuzování zákonitosti nař. rozhodnutí, když je nesporné, že předpisy §§ 52 a 54 zák. čl. XLVII:1908 změněny nebyly.

Z toho, co bylo uvedeno, je patrné, že žal. úřad mylně vyložil zákon, když měl zato, že základem trestního řízení (§ 54) mohl býti posudek státních výzkumných ústavů zemědělských v Bratislavě na místě posudku zvláštní odborné komise pro zkoumání vína (§ 52 zákona). Z toho důvodu bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.045.

Pojišťovací právo: * Skutečnost, že určitá osoba provozuje živnost hostinskou proti předpisům živn. řádu, není rozhodná pro otázku, zda nabyla závodu ve smyslu § 171 zákona č. 221/1924 Sb.

(Nález z 6 listopadu 1937 č. 2025/35-6.)

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Moravské Ostravě proti rozh. zem. úřadu v Brně z 28. ledna 1935 o ručení za pojistné.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Platebním výměrem okr. nem. pojišťovny v Mor. Ostravě z 12. prosince 1933 byla firmě Bratří O. v Mor. Ostravě-Mariánských Horách předepsána na základě ustanovení § 171 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. náhrada pojistného na zaměstnance přihlášené firmou Moravia, společnost s r. o. v Mor. Ostravě- Přívoze, za dobu od 1. srpna 1931 do 30. dubna 1933 v částce 15.654 Kč.

Okr. úřad v Mor. Ostravě zrušil ke stížnosti uvedené firmy výměrem z 16. dubna 1934 tento záruční platební výměr v podstatě z důvodu, že nezáleží na tom, že firma Bratří O. byla vůči živnostenskému úřadu vedena jako pachtýř hostinské koncese a jako náměstek firmy byla schválena Milada Š., neboť tento právní stav neodpovídal stavu faktickému, dle něhož firma Bratří O. hotel, resp. hostinskou živnost vůbec nevedla, nýbrž činila tak Milada Š., vedouc podnik na svůj účet; předchůdcovu hospodářskou činnost (t. j. činnost firmy Moravia) nastoupila Milada Š. a nebyl tudíž dán předpoklad »nabytí závodu« dle § 171 zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 174/1928 Sb. firmou Bratří O.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Brně odvolání okr. nem. pojišťovny v Mor. Ostravě a potvrdil napadený výměr okr. úřadu.

O stížnosti uvážil nss:

Mezi stranami není sporu o tom, že závod, který patřil původně firmě »Moravia« a který tato provozovala, jest objektivně totožný se závodem provozovaným poté, když firma »Moravia« přestala jej na svůj účet provozovati. Dále je nesporno, že firma Bratří O. nabyla v dražbě reality, v níž živnost hostinská se provozovala, a že se stala nuceným pachtýřem této koncese, jako takový byla živnostenským úřadem schválena a že Milada Š. byla schválena jako její náměstek dle § 55 živn.

řádu, stížností není pak také popřeno, že firma O. ve skutečnosti živnost hostinskou neprovozovala, nýbrž že ji provozovala Milada Š., uzavřevší s uvedenou firmou nájemní smlouvu, na svůj účet a firmě Bratří O. platila toliko nájemné.

Nař. rozhodnutí, vyslovující že firma Bratří O. nebyla »nabyvatelem« závodu ve smyslu § 171 zákona č. 2221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. a že proto neručí za pojistné, jež měl platiti předchůdce (t. j. firma »Moravia«), vychází ze skutkového pojištění, že firma Bratří O. závod, o který jde, nikdy neprovozovala, nýbrž že tak činila Milada Š. na svůj vlastní účet, a je vybudováno na právním názoru, že pro posouzení ručební povinnosti je rozhodným stav faktický, nikoli stav právní, čili že nerozhoduje, zda byla Milada Š. podle zákona oprávněna živnost hostinskou provozovati či jediné firma Bratří O. tak mohla oprávněně činiti, nýbrž rozhodným je výlučně, zda zmíněná firma skutečně závod provozovala, čemuž však v tomto případě nebylo. Nss nemohl shledati, že by právní názor žal. úřadu právě uvedený byl v rozporu se zákonem.

Dle § 171 cit. zákona ručí ten, kdo nabytí závodu (hospodářství), za pojistné, jež měl platiti předchůdce . . . Nss vyslovil již v nálezu Boh. A 8583/30, jehož se i nař. rozhodnutí dovolává, zabývá se výkladem pojmu »nabytí závodu«, že slova ta neznamenaají nic jiného, nežli jakýmkoli způsobem nastoupiti v předchůdcovu hospodářskou činnost výdělečnou na vlastní účet a nebezpečí. Na názoru tom setrvává soud i v tomto případě.

Z uvedeného se podává, že »nabyvatelem závodu« ve smyslu cit. § 171, ručícím za pojistné dluhované předchůdcem, není myšlena osoba, která snad nabytí vlastnictví k provozovacím prostředkům, resp. místnosti nebo budovy závodu předchůdce, po případě oprávnění k jeho provozu, nýbrž toliko ona osoba, která objektivně totožný závod skutečně na svůj účet provozuje, neboť jen tato osoba nastupuje v předchůdcovu hospodářskou činnost výdělečnou, tak jak shora uvedeno. Záleží-li však pro vznik ručební povinnosti dle cit. § 171 jediné na faktickém provozu identického závodu, nemůže pro zodpovězení otázky, je-li osoba závod provozující n a b y v a t e l e m podle uvedeného § 171, již záležitosti na tom, zda závod provozuje rite a oprávněně. Právem proto prohlásil žal. úřad, že rozhodným je toliko faktický stav, dle něhož však firma Bratří O. nikdy živnost hostinskou a výčepní na svůj účet neprovozovala.

Motivy, za jakých nabytí uvedená firma reality a živnostenského oprávnění k provozu hostinské živnosti, jsou zcela bez významu, když vývody stížností není vyvrácen skutkový stav, že tato firma sama živnost na svůj účet neprovozovala, ba st-lka přes to, že zevrubně uvádí různé okolnosti, nikde ani slovem netvrdí, že firma Bratří O. živnost hostinskou na svůj účet provozovala. Dle spisů ovšem měla firma Bratří O. z provozu živnosti Miladou Š. určitý finanční výtěžek, avšak tento výtěžek se jeví, jak dle znění pachtovní smlouvy, tak i dle souhlasných výpovědí zástupce firmy a Milady Š. jako zisk docílený z propachtování živnosti a nikoli jako podnikatelský zisk z provozu živnosti,

neboť stížnost neuvádí ani jeden moment, z něhož by se dalo souditi, že firma participovala na zisku a ztrátě z provozu živnosti, kdyžtž bez ohledu na prosperitu její dostávala určitou částku peněžní z titulu pachtu. Z toho, že takovýto provoz se přiči ustanovením živn. řádu, nelze však ještě vyvoditi, že by tento nezákonný stav sám o sobě vylučoval závěr, že zúč. firma nestala se nabyvatelem závodu, kdyžtž, jak řečeno, cit. § 171 abstrahuje od každého právního zbarvení nabytí závodu.

Č. 13.046.

Policejní věci: Tiskopisy, které podle svého obsahu neslouží výlučně potřebám obchodu, musejí býti opatřeny povinnými údaji podle § 9 tisk. zákona č. 6/1863 ř. z. Nevyhovují-li tomuto předpisu, je jich kolportáž podle § 1 odst. 3 zákona č. 126/1933 Sb. zakázána.

(Nález z 6. listopadu 1937 č. 5229/35-5.)

V ě c: Aloisie H. v Budiměřicích, František F. v Ratenicích, Vilém B. v Nymburce a Josef M. v Pečkách proti rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 29. června 1935 o nedovolené kolportáži.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Nálezy okr. úřadu v Poděbradech z 20. listopadu 1934 (Aloisie H.), 6. prosince 1934 (František F.), 7. prosince 1934 (Vilém B.) a 7. prosince 1934 (Josef M.) byli st-lé uznáni vinnými přestupky § 1 odst. 3 zákona z 10. července 1933 č. 126 Sb. a byl jim za to uložen trest. Tyto trestní nálezy byly nař. rozhodnutími potvrzeny.

O stížnostech podaných na tato rozhodnutí uvážil nss toto:

Skutkovou podstatu přestupků kladených st-lům za vinu spatřuje žal. úřad v tom, že v měsíci září 1934 na veřejném prostranství (H. a B.) nebo v prodejně Včely (F. a M.) rozdílili školním dětem výtisky brožury »Dělnickým dětem věnuje Včela«, které nebyly opatřeny povinnými údaji o místě tisku, tiskaře a nakladatele ve smyslu tisk. zákona. Po skutkové stránce se ve stížnostech uvádí, že šlo o tiskopis s nápisem »Dělnickým dětem věnuje Včela«, který byl rozdáván dětem na začátku školního roku a kterým měla býti provedena získávací akce pro družstvo »Včela«. Ve stížnostech se také uznává, že zmíněný tiskopis nebyl opatřen povinnými údaji. Podle toho není mezi stranami sporu o tom, že st-lé rozdávali na veřejném prostranství, resp. v prodejně »Včely« výtisky brožury »Dělnickým dětem věnuje Včela« a že tyto výtisky nebyly opatřeny povinnými údaji podle § 9 odst. 2 tisk. zákona č. 6/1863 ř. z. Již se zřetelem na tento stav věci je zcela neodůvodněná výtká stížností, že v napadaných výměrech není přesně uvedeno, o jaké tiskopisy běží, a nelze vůbec shledati vadu řízení v tom, že v napadených výměrech není uvedeno, kterou osobou, resp. kterým úřadem bylo podáno trestní oznámení a kdy a který svědek prokázal trestný čin kladený st-lům za vinu. Neboť pokládají-li stížnosti za správné uvedené skutkové okolnosti, z nichž žal. úřad vychází v nař. rozhodnutích, je zcela